

Še bolj kot sam ples je izstopala v ospredje večerna plesna obleka. Daniela Babič (* 1927) pripoveduje:

»Živeli smo brez očeta, mama in trije otroci. Na Stavbah. Lačni nismo bili, izobilja pa tudi nismo poznali. Obleke je nam mama zvečer oprala, dala sušit, zjutraj pa so nas že čakale sveže in zlikane.

Mama je izhajala iz kmečkega rodu in ni bila za ples. Sodelavke so jo vabile, tudi mi otroci smo pritiskali nanjo, da bi šli radi gledat. Tako smo jo sprosil.

Oblekla si je črno krilo v gloken iz krepdešina in svileno črno bluzo z belim ovratnikom. Nosila je še okoli glave ovite kite. Rada se je lepo uštimala. Za najboljše prilike si je dala okoli vratu ogrlico iz temnejših perl. Tudi mi smo se kar se da lepo oblekli in si obuli spucane čevlje. Vse smo ubogali, le da smo jo obdržali pri dobri volji. Nam otrokom je že doma naročala, da je to poseben večer in se moramo lepo obnašati.

Kaj smo videli? Pravim vam to so bila nebesa, angelsko. Vse te gospe, nobl, z namazanimi ustnicami in rahlo rdečimi lici. Dolge obleke. Vsi so se strašno lepo obnašali. Gledali smo z odprtimi usti, vsi zamaknjeni in v strahu, da ga ne bi kaj polomili. Čez čas sem se otresla strahu in pričela kazati s prstom: »Poglej, tam tisto...!«

Mama se zaradi tega ni jezila, tudi sama je občudovala vso to lepoto, a firbcanja je bilo dovolj. Po dobre pol ure smo odšli domov.«

Vir:

Dolšek, Ida. Špinerbal: litijski ples predilcev. Šmartno pri Litiji: Biroservis, 2011., str. 61.